

[Aksel Møller.]

korslagte arme kan gå på jagt på ministre med haglbøsse, beder jeg ham være opmærksom på, at det kan meget nemt føre til en vådeskudsulykke. Den tanke, jeg har villet udtrykke politisk, da jeg omtalte den måde, hvorpå det ærede medlem tildelte os forskellige stillinger i situationen, og det, jeg ville sætte en streg under, var, at der naturligvis var en mening med den passive holdning, vi indtog overfor den høje regering og det radikale venstre under forhandlingerne i september måned, en mening, vi står ved, og en mening, vi stadigvæk og i høj grad har, nemlig den, at vi ikke ønskede at have noget medansvar for denne regerings valutapolitik. Vi kunne jo ikke undgå at komme til at tage et medansvar for den, hvis vi var gået i forhandling med regeringen. Vi tror, at den afgørende og alvorligste fejl i hele situationen er, at vi har denne regering, og det var det, vi sagde i september måned; kun det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg)s bemærkninger nu har tvunget mig til at gentage det.

Forøvrigt kan jeg godt tænke mig, at den højtærede statsminister har en hel del tilovers for det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard; det er jo alene ham og hans parti, statsministeren kan takke for, at han sidder i dag. Det radikale venstres mellemkomst hindrede jo afholdelsen af et valg, og jeg deler ikke det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg)s opfattelse, at befolkningen ville have meget at indvende imod den politik, venstre og det konservative folkeparti ville føre sammen; vi har en helt anden tro. Vi har den tro, at et valg ville have ført til, at landet havde fået en anden regering, som havde større mulighed for at samle tinget om gennemførelsen af en politik, der virkelig kunne påtage sig den økonomiske sanering. Men det radikale venstre har i de beslutninger, partiet har taget sammen med socialdemokratiet, påtaget sig ansvaret for den videre udvikling af valutasituationen. Derom kan der efter min mening ikke være nogen tvivl.

Nu hævdede den højtærede statsminister i sin åbningstale, at de to partiers forlig måtte anses for et godt udgangspunkt for en nødvendig fortsættelse af en stabiliseren-

de økonomisk politik. Der ligger jo heri en tydelig og klar tilkendegivelse af, at statsministeren ikke mener at kunne klare sig med de foranstaltninger, han har kunnet enes med det radikale venstre om; og hvad der kom ud af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards sortering af regeringsforslagene, svarer altså efter den højtærede statsministers opfattelse ikke til, hvad regeringen havde ønsket, og ikke til, hvad situationen krævede. Den højtærede handelsminister sagde det samme dagen efter, at forliget var blevet offentliggjort. Det står altså ganske klart, at regeringen mener, at det, der er gennemført, ikke er tilstrækkeligt og ikke vil få tilstrækkelig omfattende følger for forbruget i landet til, at det kan være nok hermed. Mon jeg tager fejl i denne vurdering af regeringens syn på valutasituationen?

Derimod savner vi rigtignok fuldstændig en vurdering fra det radikale venstre med hensyn til forligets rækkevidde overfor valutasituationen. Finder også det radikale venstre, at de trufne forholdsregler vil være tilstrækkelige? Eller skal man forstå det sådan, at det radikale venstre med de nu vedtagne lovforslag har strakt sig til den yderste grænse af imødekommenhed overfor den socialdemokratiske regering? Jeg aner selv, hvad svaret i virkeligheden er; jeg tror, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard til stadighed sover i olietøj og sydvest parat til at rykke statsministeren til undsætning, hvis han ikke klarer den næste pynt — men jeg vil naturligvis være glad ved at få dette bekræftet af det radikale venstre.

Hvis man nu prøver — og det er jo politisk rimeligt — at vurdere styrken i det samarbejde mellem socialdemokratiet og det radikale venstre, som i den senere tid blev så intimt, forekommer det mig mest realistisk at gå ud fra, at når det radikale venstre gav regeringen et valutaforlig, vil det have overmåde svært ved at afvise at støtte regeringen i dens ønske om videregående foranstaltninger. Jeg kan ikke se rettere, end at i valutapolitikken har det radikale venstre lænket sin skæbne til socialdemokratiet; og hvad der har interesse for diskussionen i dag er da, at efter al menneskelig sandsynlighed kan det konstateres, at den højtærede statsminister i kraft heraf råder over et flertal i folketinget,